

Vergaderjaar 1986–1987

20029 (R 1331)

Goedkeuring van de op 29 oktober 1971 te Genève tot stand gekomen Overeenkomst ter bescherming van producenten van fonogrammen tegen het ongeoorloofd kopiëren van hun fonogrammen

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeen

In haar advies van 19 mei 1981 aan de Minister van Justitie, gepubliceerd in de Nederlandse Staatscourant van 10 juli 1981, nr. 129, heeft de inmiddels opgeheven Adviescommissie voor het Auteursrecht aanbevolen dat Nederland toetreedt tot de op 29 oktober 1971 te Genève tot stand gekomen Overeenkomst ter bescherming van producenten van fonogrammen tegen het ongeoorloofd kopiëren van hun fonogrammen. In overeenstemming met dat advies hebben de toenmalige Ministers van Justitie en van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk in een gezamenlijk persbericht van 27 april 1982 bekendgemaakt dat was besloten om de toetreding tot de desbetreffende Overeenkomst te bevorderen. Dat eerst thans het onderhavige voorstel van wet tot goedkeuring van de Overeenkomst van Genève van 1971 is ingediend, houdt verband met de omstandigheid dat voor toetreding tot deze Overeenkomst een regeling op nationaal niveau, waarin bepaalde naburige rechten aan producenten van fonogrammen worden toegekend, noodzakelijk werd geoordeeld. Ten tijde van de voorbereiding van een wetsvoorstel betreffende die naburige rechten – met welke term wordt aangegeven dat het gaat om rechten die grenzen aan de rechten van de auteur – werd duidelijk dat rekening gehouden moest worden met de mogelijkheid dat besloten zou worden dat Nederland eveneens zou toetreden tot het in 1961 tot stand gekomen Verdrag van Rome betreffende de bescherming van uitvoerende kunstenaars, fonogrammenproducenten en omroeporganisaties (Trb. 1986, 182). Ook wat betreft het Verdrag van Rome zou in de nationale wetgeving een regeling omtrent naburige rechten opgenomen moeten worden en het verdient de voorkeur dat ten aanzien van beide verdragen een regeling dienaangaande in een wet zou worden opgenomen. Een daartoe opgesteld voorstel van wet alsmede een voorstel van wet tot goedkeuring van het Verdrag van Rome zullen naar verwacht op korte termijn worden ingediend.

De onderhavige Overeenkomst heeft ten doel dat landen door middel van hun nationale wetgeving bescherming bieden aan producenten van fonogrammen die onderdaan zijn van andere bij de Overeenkomst aangesloten landen tegen niet toegestane verveelvoudiging van hun fonogrammen, alsmede tegen de invoer en levering aan het publiek van zodanige producten. De Overeenkomst is tot stand gebracht tijdens een

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State

in oktober 1971 te Genève gehouden Diplomatieke Conferentie nadat voordien in de maand maart van dat jaar in een bijeenkomst van regeringsdeskundigen een ontwerp voor de Overeenkomst was voorbereid. Beide vergaderingen werden bijeengeroepen door de Directeur-Generaal van de Unesco en de Directeur-Generaal van de World Intellectual Property Organisation (WIPO) op basis van daartoe strekkende resoluties en besluiten van de bevoegde organen van de desbetreffende organisaties. De voorstellen van een aantal landen die tot die besluitvorming hebben geleid, vinden hun oorsprong in met name het door de International Federation of the Phonographic Industry attenderen op door haar gesignaleerde misstanden. Deze organisatie, thans genaamt International Federation of Producers of Phonograms and Videograms, vestigde de aandacht op de grote en toenemende mate waarin fonogrammen werden verveelvoudigd zonder toestemming van de producenten van de originele opnamen en zonder toestemming, indien deze ingevolge nationale wetgeving is vereist, van auteursrechthebbenden of makers van de eerder opgenomen werken dan wel van de uitvoerende kunstenaars. Bij de verveelvoudiging van de oorspronkelijke opnamen of gedeelten daarvan spelen zowel grammofoonplaten als ook en in toenemende mate geluidsbanden en -cassettes een rol. De techniek en de condities waaronder de kopieën kunnen worden vervaardigd – vergoedingen aan auteursrechthebbenden en uitvoerende kunstenaars blijven bijvoorbeeld achterwege – maken het mogelijk dat deze produkten tegen veelal aanzienlijk lagere prijzen dan die van de originele opnamen op de markt gebracht worden. Producenten wier fonogrammen zonder toestemming zijn verveelvoudigd en andere belanghebbende partijen ondervinden daarvan regelmatig soms aanzienlijke schade.

Ook ons land is en wordt geconfronteerd met het op de markt brengen van zonder toestemming van de rechthebbenden verveelvoudigde geluidsdragers. In dit verband zij verwezen naar het op 29 augustus 1984 aan de Minister van Justitie uitgebrachte Interimrapport van de Interdepartementale werkgroep piraterij, van welk rapport bij brieven van dezelfde datum door hem een aantal exemplaren ter kennisneming werd toegezonden aan de Voorzitter van de Eerste Kamer en de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Uit dit rapport blijkt onder meer dat in 1982 in Nederland 5,5% van de audiocassettemarkt en 4% van de grammofoonplatenmarkt als illegaal werd aangemerkt. De bescherming die de onderhavige Overeenkomst van Genève biedt is overigens niet beperkt tot grammofoonplaten, geluidsbanden en audiocassettes, doch zij richt zich op iedere vorm waarin uitsluitend voor het gehoor bestemde geluiden kunnen worden gefixeerd. In dit verband kan worden gewezen op de technologische ontwikkelingen sedert de totstandkoming van de Overeenkomst waarvan de compact disc als voorbeeld kan gelden. Aan die ontwikkelingen kan tevens betekenis worden toegekend wat betreft de in kwalitatief opzicht te bereiken resultaten bij het verveelvoudigen van geluidsdragers. Een en ander onderstreept het belang om op korte termijn tot de Overeenkomst toe te treden.

De Overeenkomst van Genève is in korte tijd tot stand gebracht met de opzet om als eenvoudig instrument het zonder toestemming verveelvoudigen, invoeren en leveren aan het publiek van de desbetreffende fonogrammen zoveel mogelijk tegen te gaan. De behoefte aan een zodanige nieuwe internationale regeling deed zich, gelet op de gesignaleerde praktijken en de omvang daarvan, gevoelen hoewel het tien jaren eerder, op 26 oktober 1961 te Rome tot stand gebrachte Verdrag reeds een basis biedt voor de bescherming van producenten van fonogrammen. Dit Verdrag van Rome, waarin is getracht een evenwicht te realiseren tussen de soms tegenstrijdige belangen van uitvoerende kunstenaars, producenten van fonogrammen en omroeporganisaties, was evenwel in 1971 door slechts een gering aantal landen geratificeerd. Met name de meeste ontwikkelingslanden als ook een aantal grote geïndustrialiseerde

landen, welke landen te samen evenwel een zeer belangrijke plaats op de wereldmarkt van geluidsdragers innemen, waren toentertijd niet aan het Verdrag van Rome gebonden. Het lag ook niet in de lijn van de verwachtingen dat meer landen tot het Verdrag van Rome zouden toetreden.

Hoewel, zoals in de preambule van de onderhavige Overeenkomst ook tot uitdrukking is gebracht, belangen van anderen dan producenten in het geding kunnen zijn bij het zonder toestemming verveelvoudigen van fonogrammen, beperkt de Overeenkomst zich tot de bescherming van producenten van fonogrammen, waaronder in de Overeenkomst worden verstaan de natuurlijke personen of de rechtspersonen die als eerste de geluiden van een uitvoering of andere geluiden vastleggen. De Overeenkomst moet in dit verband ook worden begrepen vanuit de toentertijd gebleken behoefte om op korte termijn een instrument op internationaal niveau in het leven te roepen dat voor een zo groot mogelijk aantal landen acceptabel zou zijn. Daaruit is tevens te verklaren dat de Overeenkomst slechts een beperkt aantal artikelen bevat en de middelen die ter bescherming van producenten kunnen worden gebruikt ter keuze van de nationale wetgever zijn aangegeven. De Overeenkomst beoogt een aanvullend instrument te bieden ter bestrijding van het ongeoorloofd verveelvoudigen van fonogrammen. Daartoe is in artikel 7, eerste lid, van de Overeenkomst bepaald dat zij op geen enkele wijze dient te worden uitgelegd als een beperking van of een inbreuk op de bescherming die wordt verleend aan auteurs, vertolkers of uitvoerende kunstenaars, producenten van fonogrammen of omroeporganisaties krachtens een nationale wet of een internationale overeenkomst. Hierbij moet met name gedacht worden aan het eerder genoemde Verdrag van Rome van 1961. De onderhavige Overeenkomst van Genève is evenwel op een niet onbelangrijk punt ruimer dan het op zich meer omvattende Verdrag van Rome, doordat de Overeenkomst niet alleen betrekking heeft op het zonder toestemming van de oorspronkelijke producent verveelvoudigen van zijn fonogrammen, maar tevens met zoveel woorden op de invoer en het leveren aan het publiek van zodanige gekopieerde exemplaren, indien althans de produktie en de invoer zijn bestemd voor levering aan het publiek.

Op 1 november 1986 waren 39 landen partij bij het Verdrag (zie Tractatenblad 1986, 183).

Toetreding tot de Overeenkomst van Genève maakt invoering van een nationale wettelijke regeling ter zake noodzakelijk. Een voorstel van wet waarin in deze aanpassing is voorzien, zal, zoals hiervoor reeds aangegeven, op korte termijn worden ingediend. Toetreding tot de Overeenkomst zal eerst plaatshebben indien de desbetreffende aanpassingen kracht van wet hebben verkregen. Om deze reden is in artikel 2 van het wetsvoorstel aangegeven, dat het tijdstip waarop deze goedkeuringswet in werking zal treden bij koninklijk besluit zal worden bepaald.

De artikelen

Artikel 1

In de definitie van «fonogram» (onderdeel (a)) heeft het woord «vastlegging» niet de betekenis van opnemen, de handeling van het vastleggen van geluiden als zodanig, doch uitsluitend van het materiële resultaat daarvan, het produkt waarin het geluid is vastgelegd. Dat kan zijn een grammofoonplaat, geluidsband of audiocassette dan wel iedere andere vorm waarin geluiden kunnen worden gefixeerd. De inhoud van een opname en de aard van de vastgelegde geluiden zijn niet van belang. Evenmin wordt vereist dat hetgeen in een fonogram is vastgelegd onder de werking van auteursrecht of aanverwante rechten valt. Het doel van de Overeenkomst is producenten van fonogrammen een zekere bescherming te bieden tegen aantasting van hun commerciële belangen. Vanuit die invalshoek bezien, heeft het door het zonder toestemming verveelvoudigen

van fonogrammen al dan niet inbreuk maken op auteursrecht of ander specifiek recht geen doorslaggevende betekenis.

De definitie van «fonogram» geeft een beperking te zien tot uitsluitend voor het gehoor bestemde vastlegging. Dit betekent dat de Overeenkomst niet van toepassing is op geluidsfilms of ander audiovisueel materiaal. Verschil van interpretatie is evenwel mogelijk ten aanzien van simultaan met de beelden gemaakte geluidsopnamen. Een zodanige geluidsopname is technisch afzonderlijk te verveelvoudigen. Voornoemde Diplomatieke Conferentie heeft met betrekking tot de hier bedoelde zogenoemde sound-tracks geen overeenstemming kunnen bereiken doch erop gewezen dat de Overeenkomst slechts het minimum aangeeft van de te bieden bescherming van producenten en dat lidstaten in hun nationale wetgeving daaromtrent een regeling kunnen geven.

Producenten van fonogrammen kunnen aan de Overeenkomst ingevolge de definitie van «kopie» (onderdeel (c)) bescherming ontnemen ook indien de geluiden niet rechtstreeks van een fonogram zijn overgenomen. Daarvan is sprake indien bij voorbeeld de verveelvoudiging geschiedt aan de hand van een eerder gemaakte kopie of een radio-uitzending van het oorspronkelijk fonogram. De definitie dekt tevens het kopiëren van gedeelten van fonogrammen, waaronder begrepen kan worden het geval dat gedeelten van meerdere fonogrammen te zamen in één kopie worden vastgelegd. Het moet bij het opnemen van gedeelten wel gaan om een wezenlijk gedeelte van het oorspronkelijke fonogram. Dit moet worden opgevat in zowel kwantitatieve als kwalitatieve betekenis. Imitaties of nabootsingen van een fonogram zijn geen kopieën als in de Overeenkomst bedoeld.

Het ten gehore doen brengen van fonogrammen kan ingevolge de definitie van «levering aan het publiek» (onderdeel (d)) niet onder de werking van de Overeenkomst worden gebracht. Essentieel is, dat kopieën van een fonogram als lichamelijke zaak ter verkrijging worden aangeboden en dat dit geschiedt aan het publiek of een deel daarvan. Dit kan zowel om niet als tegen baat plaatshebben. Buiten de werking van de Overeenkomst valt mitsdien de rechtstreekse aanbieding van fonogrammen aan bij voorbeeld omroeporganisaties, aangezien deze organisaties niet tot het publiek zijn te rekenen. Aan de andere kant is het evenwel voldoende dat aanbieding aan het publiek niet rechtstreeks plaatsvindt doch via bij voorbeeld de groothandel of andere distributiekanaalen. Ten slotte geeft de definitie aan dat onder «levering aan het publiek» mede wordt verstaan het aanbieden van kopieën, al dan niet rechtstreeks, aan een deel van het publiek. Aanbieding aan aangeslotenen bij een platenclub is daarvan een voorbeeld.

Artikel 2

Dit artikel bevat in feite de essentie van de Overeenkomst, namelijk wie beschermd wordt tegen wat. Elke lidstaat is gebonden bescherming te bieden aan producenten van fonogrammen die onderdaan zijn van andere landen die partij zijn bij de Overeenkomst. Behoudens de uitzondering van artikel 7, vierde lid, in welk geval de plaats van eerste vastlegging van fonogrammen als maatstaf geldt, is de nationaliteit van producenten in dit kader bij uitsluiting het aanknopingspunt.

De bescherming die door de Staten die partij zijn bij de Overeenkomst moet worden geboden, richt zich tot producenten die onderdaan zijn van andere lidstaten. Anders gezegd, inpassing in de nationale wetgeving van de voorzieningen van de Overeenkomst, die slechts betrekking heeft op internationale situaties, heeft geen effect op de positie van de eigen onderdanen in dat land. Dezen zullen bescherming moeten ontnemen aan daartoe in hun nationale wetgeving opgenomen bepalingen, waardoor het mogelijk is dat producenten van de oorspronkelijke fonogrammen optreden tegen het zonder hun toestemming in hun eigen land verveel-

voudigen van die fonogrammen en het aanbieden aan het publiek van de kopieën.

Producenten van fonogrammen die onderdaan zijn van andere lidstaten moeten worden beschermd tegen het zonder toestemming vervaardigen van kopieën van die fonogrammen, tegen de invoer van zodanige kopieën alsmede tegen de levering daarvan aan het publiek. In het onderhavige artikel is evenwel de voorwaarde gesteld, dat de vervaardiging en de invoer van kopieën bestemd moeten zijn voor levering aan het publiek. Tegen het zonder toestemming vervaardigen van kopieën voor bij voorbeeld eigen gebruik of tegen de invoer van kopieën ten behoeve van anderen dan het publiek behoeft derhalve geen bescherming te worden geboden. Kan de bestemming voor levering aan het publiek niet worden aangenomen, dan kunnen producenten van de oorspronkelijke fonogrammen op grond van de Overeenkomst geen actie ondernemen, noch tegen de produktie zelf noch tegen de invoer van de kopieën.

Op de bescherming kan uit de aard der zaak alleen een beroep worden gedaan indien de verveelvoudiging geschiedt zonder toestemming van de producent van de oorspronkelijke fonogrammen. In dit verband heeft de Diplomatieke Conferentie te Genève zoals blijkt uit haar rapport (gepubliceerd in het door de WIPO uitgegeven tijdschrift *Le Droit d'Auteur*, december 1971, blz. 242 en volgende), afgesproken dat de desbetreffende toestemming, zulks te beoordelen naar het nationale recht van de betrokken lidstaat, ook gegeven kan worden door een rechtverkrijgende van de oorspronkelijke producent dan wel door een exclusieve licentiehouders in de desbetreffende lidstaat. Nochtans kan daarmee niet worden voorgewend dat aan het nationaliteitscriterium is voldaan, met andere woorden een rechtverkrijgende of een licentiehouders zal zijn recht moeten kunnen afleiden van een producent die zelf voldoet aan het criterium dat hij onderdaan is van een andere lidstaat.

Artikel 3

Dit artikel beantwoordt de vraag hoe bescherming moet worden verleend aan producenten van fonogrammen. Zoals in het algemeen gedeelte van de toelichting reeds werd aangegeven, is, gelet op de verschillen in de nationale wetgeving van landen en ten einde mede in verband daarmee te bereiken dat het onderhavige instrument door een zo groot mogelijk aantal landen zou worden aanvaard, in dit artikel volstaan met het ter keuze van iedere lidstaat aangeven van de in de nationale wetgeving van een lidstaat te bepalen middelen, te weten bescherming door het verlenen van een auteursrecht of een ander specifiek recht, bescherming door de wetgeving betreffende oneerlijke mededinging dan wel door middel van strafsancities.

Artikel 4

Deze bepaling bevat regels met betrekking tot de termijn gedurende welke producenten van fonogrammen bescherming ondervinden. De duur daarvan wordt bepaald bij de nationale wet van iedere lidstaat. Indien evenwel in de nationale wetgeving een bepaalde beschermingsduur wordt voorgeschreven, dan dient deze ten minste twintig jaar te zijn. Deze termijn wordt, ter keuze in de nationale wetgeving te bepalen, gerekend vanaf het einde van hetzij het jaar waarin de op het fonogram opgenomen geluiden voor het eerst werden vastgelegd, hetzij het jaar waarin het fonogram voor het eerst werd openbaar gemaakt.

Artikel 5

Dit artikel heeft betrekking op formaliteiten die in de nationale wetgeving van lidstaten mogen worden verlangd voor het verlenen van bescherming.

Indien een Staat op grond van deze facultatieve bepaling als voorwaarde voor de bescherming van producenten van fonogrammen stelt, dat formaliteiten dienen te worden vervuld, dan wordt geacht daaraan te zijn voldaan indien op alle met toestemming vervaardigde kopieën naast het in dit artikel aangeduid symbool (P) onder meer het jaar van eerste openbaarmaking is vermeld. Hoewel ingevolge artikel 4 van de Overeenkomst, zoals hierboven gesteld, ook het jaar waarin het fonogram is opgenomen als uitgangspunt kan dienen voor de termijn gedurende welke de bescherming geldt, beperkt artikel 5 zich tot het eerste jaar van openbaarmaking. Daarmee is voorkomen dat deze bepaling afwijkt van de op dit punt gelijklopende regeling van artikel 11 van het Verdrag van Rome van 1961. Overigens zullen in de praktijk in veel gevallen de vastlegging van geluiden in fonogrammen en de openbaarmaking daarvan in hetzelfde jaar plaatsvinden.

Artikel 6

In verdragen en in regelingen op nationaal niveau op het terrein van het auteursrecht en aanverwante rechten komen bepalingen voor die uitzonderingen op of beperkingen van daarin toegekende rechten mogelijk maken. Regelingen van deze aard mogen worden getransponeerd naar het door de Overeenkomst bestreken gebied, in die zin dat artikel 6 aan lidstaten, die in hun nationale wetgeving de aan producenten van fonogrammen te verlenen bescherming bieden door middel van auteursrecht of een ander specifiek recht of strafsancities, de bevoegdheid geeft in hun nationale wetgeving te bepalen dat voor die bescherming van producenten beperkingen gelden van dezelfde aard als die welke zijn toegestaan ten opzichte van de bescherming van auteurs van werken van letterkunde en kunst. De hier bedoelde eventueel in de nationale wetgeving van lidstaten op te nemen beperkingen regaderen de zogenaamde rechten van secundair gebruik, zoals radio-uitzendingen, niet, aangezien de Overeenkomst met uitsluiting van iedere andere exploitatiehandeling alleen betrekking heeft op produktie, invoer en levering aan het publiek van kopieën van fonogrammen.

Artikel 6 geeft geen regeling met betrekking tot beperkingen van de bescherming van producenten van fonogrammen voor landen die de bescherming bieden door wetgeving betreffende oneerlijke mededinging. Meergenoemde Diplomatieke Conferentie heeft evenwel als haar oordeel te kennen gegeven dat landen die bij de Overeenkomst partij worden en die niet gebonden zijn aan een of meer van de verdragen op het terrein van auteursrecht niettemin op dit punt die Verdragen zouden volgen, met andere woorden ten aanzien van de bescherming van producenten van fonogrammen geen verdergaande uitzonderingen maken dan die welke in die conventies worden toegelaten.

Het onderhavige artikel verbiedt het verlenen van dwanglicenties tenzij cumulatief is voldaan aan de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Ten aanzien van de tekst van artikel 6 wordt nog opgemerkt dat in de authentieke versie van de Overeenkomst in de Franse en Engelse taal ten aanzien van de toegelaten beperkingen de volgende zinsnede voorkomt: «...apporter des limitations à protection des producteurs de phonogrammes, *de même nature* que celles qui sont admises...», respectievelijk «...may in its domestic law provide, with regard to the protection of producers of phonograms, *the same kind of* limitations as are permitted...». In de officiële Nederlandse vertaling luidt deze passage: «...bepalen dat voor de bescherming van producenten van fonogrammen *dezelfde* beperkingen gelden als die welke zijn toegestaan...». Naar ons oordeel dient wat betreft de eventueel in de nationale wetgeving aan te brengen beperkingen aangesloten te worden bij voornoemde authentieke teksten en niet bij de op dit punt striktere Nederlandse tekst.

In dit artikel heeft een aantal verschillende onderwerpen een plaats gevonden.

De eerste twee leden van het artikel geven een regeling wat betreft de verhouding van de onderhavige Overeenkomst ten opzichte van nationale regelingen en internationale verdragen: de Overeenkomst mag op geen enkele wijze worden geïnterpreteerd als een beperking van of een inbreuk op de bescherming die in andere nationale of internationale bepalingen is toegekend aan auteurs, uitvoerende kunstenaars, producenten van fonogrammen en omroeporganisaties. Met dit voorschrift is het aanvullende karakter van de Overeenkomst nog eens onderstreept. Wat betreft andere internationale verdragen refereert deze bepaling met name aan het Verdrag van Rome van 1961, de Berner Conventie (Trb. 1972, 157; 1974, 227; 1980, 39), de Universele Auteursrechtconventie met protocollen (Trb. 1955, 46 en 72; 1960, 34; 1967, 208; 1972, 114; 1976, 37; 1979, 82) en, voor zover het betreft oneerlijke mededinging, het Verdrag van Parijs tot bescherming van de industriële eigendom (Trb. 1970, 187).

Het tweede lid houdt verband met de positie van vertolkers of uitvoerende kunstenaars wier uitvoeringen op een fonogram zijn vastgelegd. De regeling geeft aan dat de nationale wetgeving van de landen die partij zijn bij de Overeenkomst bepaalt of zij recht hebben op bescherming en zo ja, onder welke voorwaarden. Vanuit juridisch oogpunt beschouwd, is deze bepaling overbodig; een nationale wetgever kan zonder deze bepaling hetzelfde doen. Met dit lid is evenwel niet meer beoogd dan de lidstaten er nog eens aan te herinneren dat, zoals in de preambule van de Overeenkomst reeds tot uitdrukking gebracht, belangen van vertolkers of uitvoerende kunstenaars die niet rechtstreeks door deze Overeenkomst worden bestreken, eveneens geschaad kunnen worden door het zonder toestemming veeleenvoudigen van fonogrammen, bij voorbeeld doordat royalties worden gederfd.

Indien in de onderhavige Overeenkomst een regeling ten gunste van uitvoerende kunstenaars zou zijn opgenomen, zou dat er wellicht toe hebben geleid dat de Overeenkomst door landen niet zou worden aanvaard, gelet op de ervaringen met het Verdrag van Rome. In verband daarmee heeft de Diplomatieke Conferentie volstaan met zich uit te spreken dat het aanbeveling zou verdienen dat in contracten tussen producenten en uitvoerende kunstenaars de verplichting wordt opgenomen dat producenten van fonogrammen, ingeval uitvoerende kunstenaars delen in verkoopopbrengsten, een actie instellen tegen de personen die een inbreuk maken op de door de onderhavige Overeenkomst geboden bescherming alsmede dat, indien producenten nalaten van de hun uit dien hoofde toekomstige bescherming gebruik te maken, de contracten het mogelijk maken dat uitvoerende kunstenaars zelf optreden.

Het derde lid van bevat een bepaling van overgangsrecht. Lidstaten zijn niet gehouden de bepalingen van de Overeenkomst van toepassing te verklaren op fonogrammen die werden vastgelegd voordat de Overeenkomst voor de desbetreffende landen in werking treedt.

Het vierde lid van dit artikel is hierboven bij artikel 2 reeds ter sprake gekomen. Dit lid voorziet in de mogelijkheid dat lidstaten door middel van een te deponeren kennisgeving verklaren, dat zij bescherming bieden aan producenten van fonogrammen uitsluitend op basis van de plaats van eerste vastlegging van de geluiden en mitsdien niet op grond van het nationaliteitscriterium. Deze mogelijkheid bestaat slechts voor die landen die op de datum van de totstandkoming van de onderhavige Overeenkomst (29 oktober 1971) in hun nationale wetgeving reeds op grond van de eerste plaats van vastlegging van geluiden in fonogrammen bescherming boden aan producenten van fonogrammen.

Artikelen 8 tot en met 13

Deze artikelen van de Overeenkomst bevatten bepalingen van in hoofdzaak administratieve aard, waarbij zij opgemerkt dat in artikel 10 is bepaald dat ten aanzien van het Verdrag geen voorbehouden kunnen worden gemaakt.

Koninkrijkspositie

Met betrekking tot de medegelding van de Overeenkomst voor de Nederlandse Antillen en Aruba kan worden opgemerkt, dat de regering van de Nederlandse Antillen te kennen heeft gegeven dat het Verdrag geen gelding zal hebben voor dit land.

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

De Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
L. C. Brinkman.